ABBY

is een tekenkampioen

Carolijn Leisink

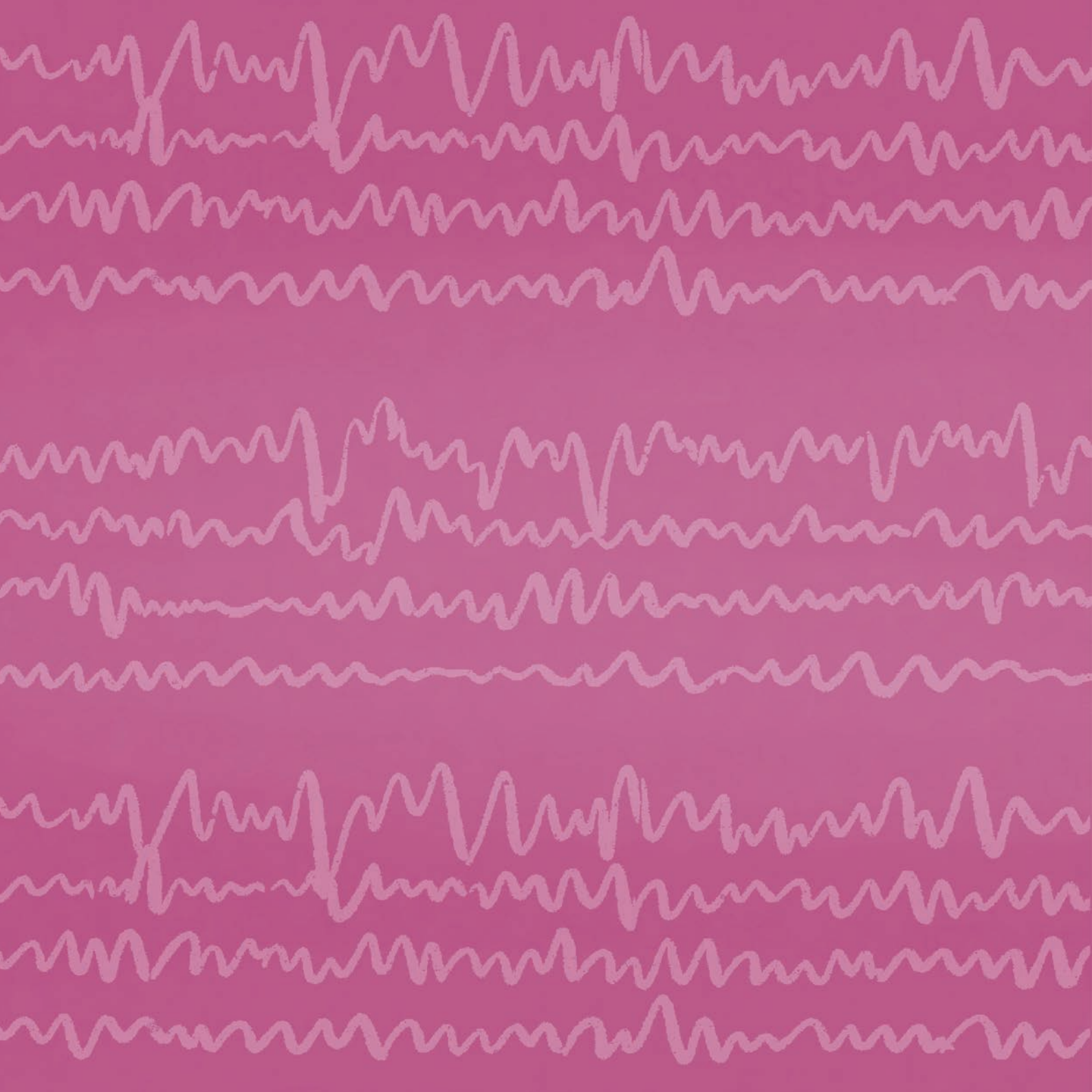

ABBY

is een tekenkampioen

Mama houdt de tassen vast, Abby haar stiftendoos.
Ze gaan vandaag naar SEIN toe en ze blijven hier een poos.
Een jongen zwaait de deur open, zegt: ‘Welkom alle twee!
Ik ben Omar. Ik werk bij SEIN, dus loop maar met mij mee.’

Ze lopen naar hun kamer, zetten alle tassen neer.
Abby pakt haar stiften. ‘Mag ik kleuren nu, meneer?’
Omar zegt: ‘Nee, nu nog niet. Je mag nog even mee.
Je krijgt hier ook een onderzoek, dat heet een EEG.’

De laborant staat al te wachten. Ze zegt: ‘Welkom, ik ben Kaat.
Ga maar lekker zitten, dan zeg ik hoe alles gaat.’
Kaat wijst naar haar mond en neus. ‘Jij weet wel hoe dit heet.’
Abby zegt: ‘Ja, makkie! Vraag maar iets dat ik niet weet!’
Kaat vraagt: ‘Zit er in je hoofd iets dat je niet kan zien?’
Abby denkt over een grapje na. ‘Je snotjes heel misschien?’

Kaat en mama lachen. ‘Hoe bedenk je al die gein?’
Abby haalt haar schouders op. ‘Dat verzint gewoon mijn brein.’
‘Het is je brein die dat kan doen,’ zegt Kaat. ‘Ja, dat klopt helemaal.
Bij alles wat je denkt of doet, geven hersens een signaal.’

Abby ziet een potlood. ‘Mag ik tekenen daarmee?’
Kaat zegt: ‘Nee helaas, want die is voor het EEG.
Hiermee zet ik streepjes, op de plek waar alles moet.
Kun jij rustig stilzitten?’ Abby zegt: ‘Ja, heel erg goed!’

Kaat plakt alle plakkers op. Abby zegt: ‘Het doet geen pijn.
Maar weet u wat ik echt niet snap, hoe ziet u nou mijn brein?’
‘Je hersens kan ik niet echt zien. Je schedel zit ervoor.
Maar dit knappe apparaatje, geeft de signalen door.’
Kaat wijst naar een scherm, waarop heel veel golfjes staan.
‘Dit is wat je hersens doen. Ze sturen alles aan.

Als je denkt: ik wil gaan zwaaien, gaat je hand vanzelf omhoog.
Want zwaaien doe je met je hand, niet met je elleboog.
Je hersens zijn belangrijk voor echt alles wat je doet.
Je kunt er door bewegen en ook leren hoe iets moet.'
Kaat ruimt op. 'Het is al klaar! Wat heb jij knap gewacht.'
Abby zucht. 'Het duurde lang, maar ik heb iets leuks bedacht!'

Abby pakt haar stiftendoos. Zegt: ‘Mama, jij mag staan.
Kun jij heel lang stil blijven, net als ik heb gedaan?’
Abby tekent mama na, het wordt een echt portret.
Ze doet heel erg goed haar best en tekent extra net.

Mama vraagt: ‘Word ik al mooi?’ Maar Abby zegt niets meer.
Haar arm begint te schokken en de stift schiet heen en weer.

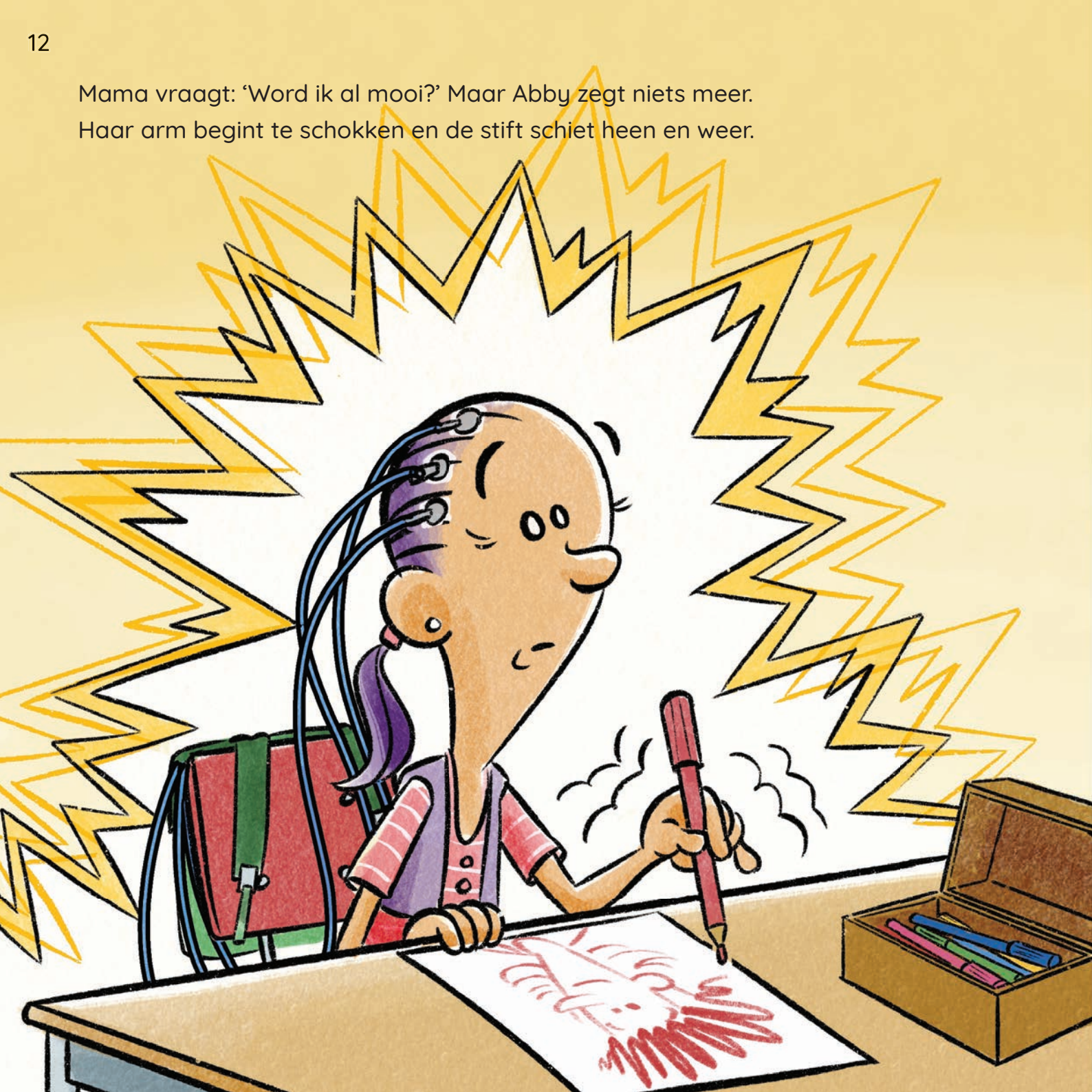

Omar komt er aangerend. Mama zegt wat er is gebeurd.
‘Abby’s hand begon te krassen, terwijl ze altijd netjes kleurt.’
Abby staart wat voor zich uit. Denkt: Wie heeft dit gedaan?
Alles is nu echt mislukt! Over haar wangen rolt een traan.

Omar zegt: ‘Wat naar voor jou. Dit is helemaal niet fijn.
Ik zag iets op de beelden, dat een aanval lijkt te zijn.’
Abby gaapt en mama zegt: ‘Volgens mij ben jij heel moe.’
Ze veegt Abby haar tranen weg. ‘We gaan naar je kamer toe.’

Als Abby goed geslapen heeft, moet ze met mama mee.
‘De dokter vertelt ons zo wat meer, over het EEG.’
Mama pakt de tekening en stopt hem in haar tas.
‘Dan kan de dokter heel goed zien, wat ik bedoel met dat gekras.’
Abby schreeuwt: ‘Dat wil ik niet! Hij is helemaal verpest!’
Mama zegt: ‘De rest is mooi. Dat snapt de dokter best.’

De dokter zegt: ‘Ik ben Mathijs. Wat heb jij meegebracht?’
‘Een hele stomme tekening,’ fluistert Abby extra zacht.
De dokter kijkt. ‘Hij is prachtig. Ik lijk er ook wel op!
Kijk maar naar mijn haren, die staan rechtop op mijn kop!’
Mama moet nu lachen en ook Abby kijkt weer blij.
‘U mag die stomme tekening, wel hebben hoor van mij.’

Mathijs die plakt hem op de kast. ‘Jij bent een tekenkampioen!
Soms maken hersens ook een fout, daar kan jij niets aan doen.’
Mathijs pakt een papier en pen, zet krabbels op een vel.
‘Dit zijn de hersengolven, maar dat weet jij vast nog wel.
Toen jij net zat te tekenen en begon te krassen op het blad,
toen zag ik in die golfjes, dat jij een aanval had.

Die aanval, dat is epilepsie, in je hersens gaat iets mis.
Maar jij kan er dus niets aan doen, dat er een storing is.'
Abby kijkt verdrietig. Mama zegt: 'Het is niet fijn.'
Mathijs zegt: 'Ja, dat snap ik. Wij gaan je helpen hier bij SEIN.

Er was hier eens een voetballer en daarbij verstijfde steeds een been.
Lette hij eventjes niet op, dan scoorde de ander snel 1-1.
Een klein meisje keek een filmpje, waar een enge draak in speelt.
Maar toen kwamen in haar gedachten, heel veel glittertjes in beeld.
Een grote jongen at aan tafel, bracht de beker naar zijn mond.
Maar zijn arm begon te trillen en de melk viel op de grond.'

Mathijs zegt: ‘Zo, genoeg gepraat. Hebben jullie nog een vraag?
Je mag die altijd stellen en wij helpen je heel graag.’
Mama schudt haar hoofd en zegt: ‘Ik snap het. Dank u wel.
Abby wil graag tekenen, we gaan nu maar weer snel.’
Mathijs wil alles opruimen, maar Abby roept dan: ‘Wacht!
Mag ik dat blaadje hebben? Want ik heb wat leuks bedacht.’

‘Ja hoor,’ zegt Mathijs. ‘Neem die krabbeltjes maar mee.’
Mama moet hard lachen. ‘Jij hebt vast een goed idee!’
Op een van de hersengolven, tekent Abby een grote kop.
Ze maakt het extra grappig, met wat stekeltjes erop.
Mama pakt dan ook een stift. ‘Wat ontzettend leuk is dit.’
Ze begint te kleuren en opeens is daar: een aap met kunstgebit.

En terwijl het juist zo leuk is, gaat Abby's arm weer heel hard schokken.
En heeft haar stift per ongeluk een kromme streep getrokken.
Mama aait Abby op haar rug en Omar komt eraan.
'In Abby's brein, is daarnet, weer een aanvalletje ontstaan.'

Abby is nog even stil, maar ziet dan een heel gek dier.
Er staat een aap met kunstgebit én punkhaar op papier.
Abby huilt en lacht nu tegelijk, maar Omar snapt dat best.
Mama zegt: ‘Abby, de streep, heeft het zeker niet verpest!’
Iedereen moet lachen, om die hele rare aap.
En als ze uitgelachen zijn, valt Abby plots in slaap.

Ze ligt met haar hoofd op tafel, want ze is ontzettend moe.
En als ze rustig wakker wordt, komt Omar naar haar toe.
‘Ben je weer wat uitgerust? Lust jij een beker sap?’
Abby drinkt en Omar zegt: ‘Wat teken jij toch knap!’

In jouw brein zit soms een aanval en dat is helemaal niet fijn.
Maar dat betekent echt nog niet, dat je geen kampioen kan zijn.
Je krijgt van mij de eerste prijs, als tekenkampioen!'
Omar geeft een koekje en mama een dikke zoen.

Abby moet nu lachen. ‘Dit had de dokter ook gezegd!’
Mama steekt haar duim omhoog. ‘Dat ben jij dus ook echt!’
Abby pakt haar stiften. ‘Omar krijgt een tekening van mij.’
Omar geeft haar een high five. ‘Dat maakt mij heel erg blij!’

Abby gaat weer tekenen, denkt fijne dingen met haar brein.
Haar gedachten zijn ontzettend trots, een kampioen te zijn!

Colofon

Tekst: Carolijn Leisink

Mijn dank aan SEIN voor hun begeleiding tijdens mijn epilepsie (chirurgie) traject is onbeschrijfelijk groot. Tijdens een van mijn vele opnames schreef ik dit verhaal. Als theaterdocent, kinderboekenschrijfster en moeder van twee kinderen, hoop ik andere mensen die met epilepsie te maken hebben, te steunen.

Nieuwsgierig naar mijn andere werk?
Neem een kijkje op: www.carolijn.leisink.nl

Tekeningen: René Leisink

Epilepsie heeft een kras gemaakt in het leven van mijn zus, maar uit die kras kunnen ook weer heel veel mooie dingen ontstaan. Om mijn zus hierbij te ondersteunen heb ik de tekeningen gemaakt bij haar verhaal. Ik hoop dat het ook anderen steunt en inspireert om van elke tegenslag iets moois te maken.

Nieuwsgierig naar meer tekenwerk?
Neem een kijkje op: www.noodweer.nl

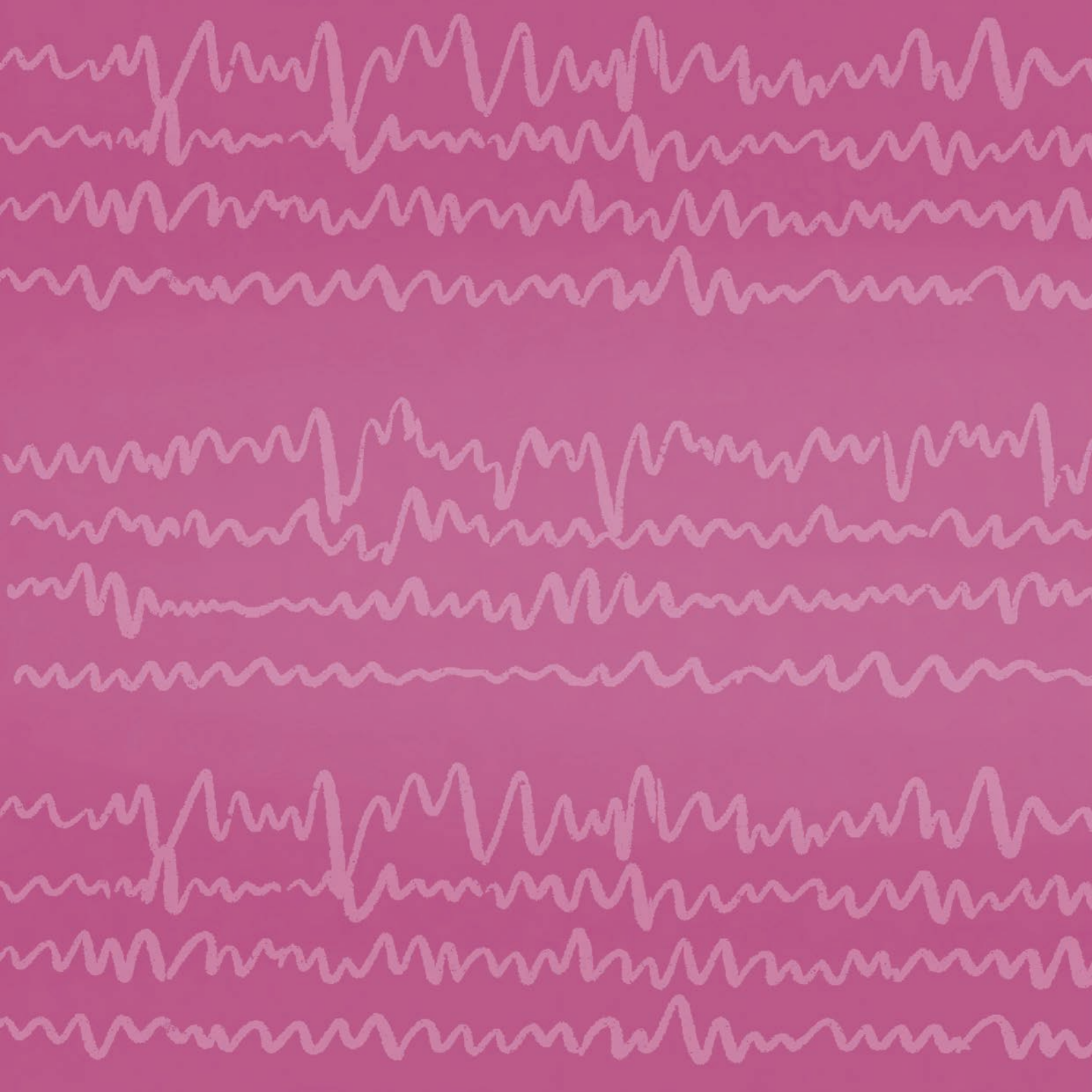

Dit boek is gratis
te downloaden op
carolijn.leisink.nl

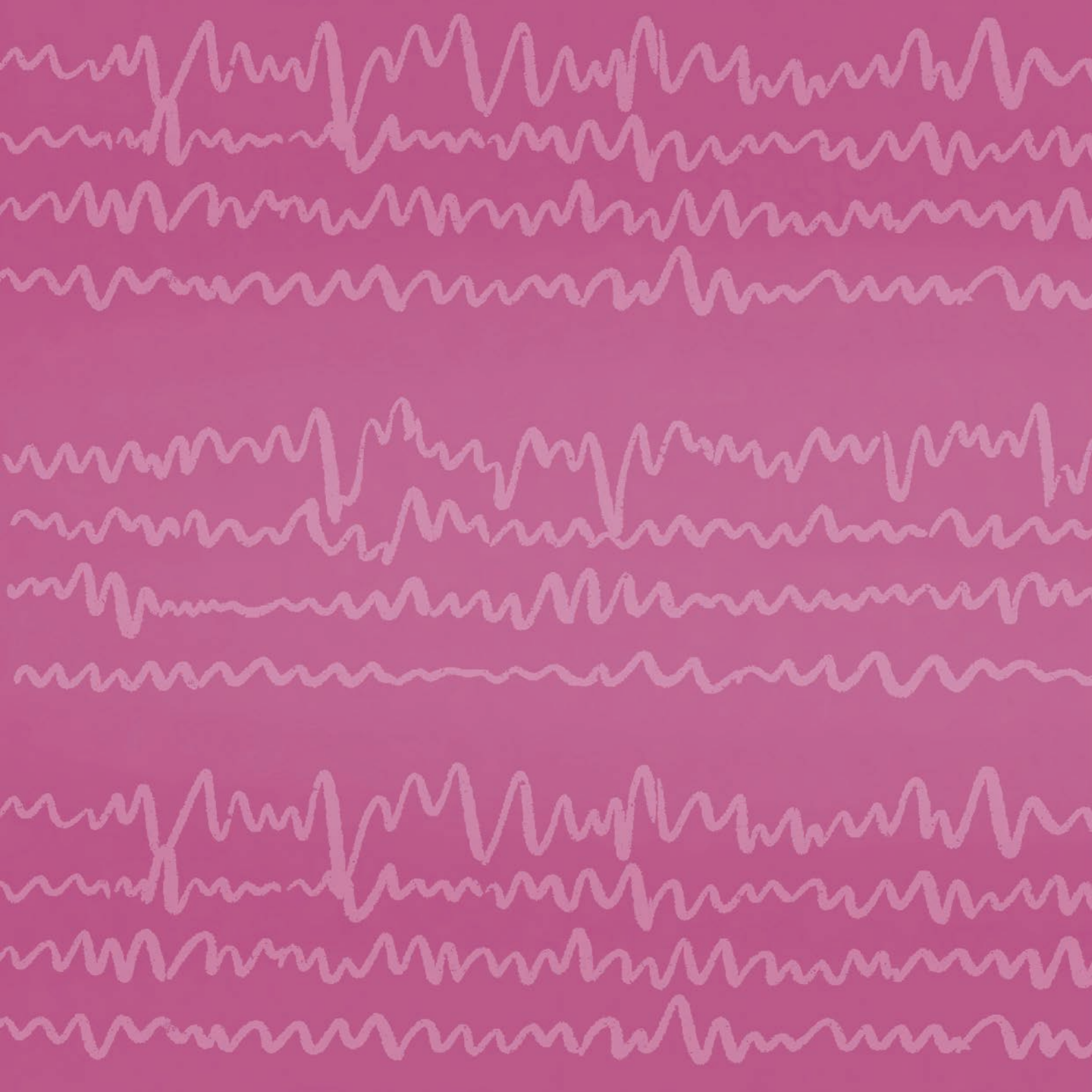

ABBY

is een tekenkampioen

Abby wordt opgenomen bij SEIN voor een EEG-onderzoek.
De laborant plakt plakkers met snoertjes op haar hoofd en legt uit wat hersens allemaal kunnen. Met de plakkers op haar hoofd, maakt Abby een mooie tekening.

Opeens begint haar arm te schokken. De stift schiet heen en weer en maakt krassen op het papier. Op de EEG kan de dokter zien, wat er in haar hersens gebeurde. De dokter vertelt, dat er verschillende soorten epilepsie zijn en dat dit ook een epileptische aanval was.

Abby is verdrietig en moe. Ze vindt haar tekening helemaal mislukt!

‘Abby is een tekenkampioen’ is een kleurrijk prentenboek op rijm over een meisje dat de diagnose epilepsie krijgt.

SEIN
Expertisecentrum voor epilepsie
en slaapgeneeskunde